

času upokojitve k pisanju novih prispevkov v geografsko periodiko. Želimo si, da bi se preko sto bibliografskih enot obsegajoča bibliografija Tatjane Šifrer povečala še za kakšno novo delo.

Ob njenem jubileju ne smemo prezreti njene strokovne dejavnosti izven oddelčne knjižnice. Delovala je kot knjižničar v upravnem odboru Geografskega društva Slovenije (1954-1968). Sodelovala je v delu knjižnične komisije Filozofske fakultete (1975-1984), dve leti (1982-1984) pa je bila predsednica omenjene komisije. Strokovno je sodelovala tudi v sekciji za univerzno knjižnico Zveze bibliotekarskih društev Slovenije.

Za svoje uspešno delo je Tatjana Šifrer prejela več priznanj. Leta 1972 pohvalo Geografskega društva Slovenije, leta 1983 priznanje Mladinske knjige in revije Pionir, leta 1986 Čopovo diplomu Zveze bibliotekarskih društev Slovenije ter leta 1989 veliko priznanje Filozofske fakultete. Utemeljitev za vsa ta priznanja, ki jih je prejela Tatjana Šifrer, lahko povzamemo iz nagovora ob podelitvi Čopove diplome: "Tatjana Šifrer prejme Čopovo diplomu za dolgoletno, odlično vodenje knjižnice Oddelka za geografijo na Filozofski fakulteti, za pionirsko delo in prispevek k razvoju knjižničarstva na Filozofski fakulteti v celoti, za publicistično in bibliografsko dejavnost ter za svetovalno, mentorsko delo s študenti in drugimi uporabniki geografske literature".

Jubilantki čestitamo in kličemo še na mnoga leta osebnega zadovoljstva in zdravja. Želimo ji, da bi izpolnila vse svoje skrite osebne želje, ki so se ji izmikale in ostale zaradi številnih obveznosti in skrbi za službo in družino neuresničene. Njene sodelavke pa bomo vedno znale ceniti njene prijazne prijateljske besede ter njen zgled in pomoč pri strokovnem delu. Slednje nam omogoča, da ob sodobnih tehnoloških pripomočkih še naprej gradimo in izpopolnjujemo geografsko knjižnico.

Čestitkam se pridružujejo številne generacije nekdanjih študentov, ki so bile deležne njene nesebične pomoči, vzpodbude, pa tudi tolažbe. Verjetno v Sloveniji ni geografa, ki bi imel toliko hvaležnih kolegov in kolegic, kot ravno Tatjana Šifrer.

Janja Turk

Ob 350 letnici rojstva J. V. Valvasorja (1641-1693)

Leta 1989-1993 smo razglasili za Valvasorjeva leta, za čas, ko se bomo bolj ali manj nepretrgoma spominjali tega "velikega Kranjca", topografa, polihistorja, izumitelja, rodoljuba in našega predhodnika številnih znanstvenih vej, tudi geografije. Splošnemu navdušenju leta 1989, ko smo se spominjali 300-letnice izida njegovega življenjskega dela *Slava vojvodine Kranjske* (proslave, simpoziji, razstave, obeležja) je sledila umiritev in obletnice njegovega rojstva ne v javnih in ne v strokovnih glasilih praktično ni bilo zaslediti. Res je, da se je v istem letu rojevala tudi samostojna Slovenija, toda tudi ti, veliki in deloma tragični dogodki nas ne bi smeli odvrniti od spomina na Valvasorja, ravno obratno, saj sta tako kultura kot znanost glavni korenini, ki držita pokonci samostojni narod. Geografi smo ob 300-letnici Slave stali bolj ob strani, ne Geografski vestnik, ne Geografski zbornik in ne Geografski obzornik niso Valvasorja niti omenjali. Prav je, da se tokrat mi spomnimo nanj.

Valvasorja označujemo predvsem kot topografa. Topografi 16. in 17. stol. so bili v današnjem

smislu kombinacija geodeta in geografa. V Nemčiji je bil pomemben krog, ki je gojil topografsko slikarstvo, njegov član je bil tudi znameniti Matevž Merian, Valvasorjev vzornik. Valvasor pa je bil več kot le dober topograf, bil je tudi umetnik ter ljubitelj številnih znanosti, vse svoje znanje in sposobnosti pa je posvetil Slavi, ali, kakor rečemo danes, "promociji" Kranjske. Še pred Slavo je izdal več topografij (*Ducatus Carnioliae modernae, arcium Lambergianorum, Archiducatus Carinthiae modernae, Carinthiae Salisburgensis*) in zemljevidov (Kranjske, Koroške, Hrvaške).

O Valvasorjevem delu in njegovem pomenu so pisali že številni strokovnjaki, od njegove naslednje generacije (Hacquet 1778) do danes. V Valvasorjevem zborniku (1989) 29 strokovnjakov analizira različne vidike Valvasorjevega dela, a vmes ni niti enega dela, ki bi Valvasorja ocenilo z vidika geografije. Sicer je Radies v 2. pol. prejšnjega stol. in v začetku tega pisal o številnih vidikih Valvasorjevega dela, J. Rus (1928) je podrobneje ocenil odnos Valvasorja do Schönlebnina in njegovega dela, A. Kranjc je osvetlil Valvasorja kot jamarja in krasoslovca (1984, 1989), deloma kot geomorfologa (1990), iz omenjenega Valvasorjevega zbornika pa izstopa Rojčev prispevek o Valvasorjevem kartografskem delu.

V tako kratkem zapisu nikakor ni mogoče podati ocene o pomenu Valvasorjevega dela za geografijo, kaj šele opisati "geografsko vsebino" njegovega dela. S tem res želimo le spomniti na častljivo obletnico rojstva učenjaka in pisca, ki ga upravičeno lahko štejemo tudi za "slovenskega" geografa, obenem pa vzpodbuditi slovenske geografe, saj je že skrajni čas, da Valvasorjevo delo ovrednotimo tudi z vidika moderne geografije.

A. Kranjc

Rudolf Fajgelj (1897-1991)

Konec oktobra so se Celjani poslovili od svojega uglednega in delovnega sosesčana, poštenega in pokončnega moža, enega izmed zadnjih še živečih "preporodovcev" in dobrovoljcev Rudolfa Fajglja. Z njim je izgubila tudi slovenska geografija pomembnega podpornika in pobudnika raziskovalnega dela na celjskem območju, ustanovitelja "Sklada Vladka Fajglja".

Rudolf Fajgelj se je rodil 1. 11. 1897 v Zagrebu. Sodil je med tiste mlade slovenske razumnike, ki so se zavzemali že v letih pred prvo svetovno vojno za osvoboditev Slovencev in rešitev slovenskega narodnega vprašanja. Pred prvo svetovno vojno se je kot 15 letni mladenič vključil med "preporodovce", ki so videli pravično in dokončno rešitev slovenskega vprašanja samo v razbitju avstroogrške monarhije in v ustanovitvi samostojne jugoslovanske države. Med prvo svetovno vojno je bil med dobrovoljci, ki so zapustili cesarsko vojsko, in na solunski fronti (1916-18) se je pridružil zavezniški koaliciji in srbski vojski kralja Petra I. Po koncu prve svetovne morije se je pridružil Maistrovim borcem za severno slovensko mejo, nato pa končal študij na visoki šoli za trgovino in promet. Med zadnjo vojno je bil med slovenskimi partizani. Po vojni je ves čas delal v zdravstvu; bil je pobudnik tudi gradnje zdravstvenega doma v Celju. Aktivno je delal v številnih društvih, največ pa v kinološkem in konjeniškem.

R. Fajgelj je mnogo prispeval k ohranitvi spomina na čase preporodovstva in dobrovoljcev. Tik pred smrtjo, ki ga je doletela v celjskem Domu upokojenecv (dne 21. 10. 1991), kjer je živel